

Filiz BAYO LU*

Simone de Beauvoir: Öteki Olarak Kadın

Özet

Bu çalı ma, feminist dü üncenin geli iminde önemli bir yeri olan Simone de Beauvoir'nın, kadını erke in yoklu u, eksik ötekisi olarak tanımlayan, rasyonaliteyi erilli e, duygusallı ı ise di illi e e itledi ine inanılan Batı felsefesi gelene ine kar ı feminist duru unu hatırlatma niyetindedir. Bu çerçevede, Beauvoir'nın ontolojik ikicili in her türünü reddeden, kadınların niçin bastırıldıklarını açıklarken, hakiki anlama ve açıklamanın bastırılanın, tahakküm altına alınanın sesine kulak vermekle mümkün olaca mını savunan tavrına yer verilmektedir.

Anahtar Sözcükler

Öteki, Kadın, Ötekinin varlı ı, Erkek, Eylem

Simone de Beauvoir: Woman as the Other

Abstract

This study aims to call attention to the feminist attitude of Simone de Beauvoir –a key figure in the development of feminist thought– that challenges the tradition of Western philosophy which defines woman as the absence of man and his lacking other and which is believed to equate rationality with the masculine and sentimentality with the feminine. In this frame it deals with Beauvoir's thought which refuses ontological dualism of any sort and asserts that it is possible to reach genuine understandig and explanation while trying to explain why women are suppressed only by way of listening to the voice of the voiceless, namely of the suppressed and dominate.

Key Words

Other, Woman, Being of others, Male, Action.

* Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü Ara tırma Görevlisi.

Varolu çu teoriyi, kadın olmanın “özel varolu sal” ko ullaına uygulayan Simone de Beauvoir, 20. Yüzyılın en etkili yapıtlarından biri olan *kinci Cins*'de, insanlık tarihi boyunca kadının, erkekler tarafından, erke in “öteki”si olarak tanımlandı ını, do a ve beden ile özde kılınarak kültür ve uygarlık yaratma sürecinden dı landı ını söyler. De Beauvoir, kadının erke in ezeli "öteki"si oldu unu öne sürerken varolu çu ben-öteki kavrayı ını insanlık tarihindeki kadın-erkek ili kisine uyarlama çabası içindedir:

“[...] insanlık erildir ve erkek kadını kendisi için de il, erke e göre tanımlar; kadın özerk bir varlık olarak görülmez... Erkek kadına referansla de il, kadın erke e referansla tanımlanır ve farklıla tırılır. Kadın rastlantısal olandır, özel olana kar ıt özel olmayandır. Erkek öznedir (ben), mutlak olandır, kadın ise öteki cins'tir” (Beauvoir 1993a:17).

Kadının “öteki” olarak toplumsal, tarihsel, kültürel ve psikolojik kurgulanımına ili kin çözümlemesiyle Beauvoir, ça da feminist teorinin en önemli temellerinden birini atar. Ona göre, kadınlık ve erkeklik kalıplarını belirleyen sembolik yapılar, bütün toplumlarda bir uzla maz kar ıtlıklar diyalekti ine uyar. Bu diyalektikte, eril olan kültür ile di il olan da do a ile ili kilendirilir. Birbirine kar ıt biçimde kurgulanmı bu iki alan arasında hiyerar ik (e itsiz) bir ili ki vardır. Kültürün do aya egemen olması gibi, erkek de kadına göre egemen konumdadır. Ataerkil bir kültürde, erkek ya da eril olan olumlu ya da norm olarak kurulurken, kadın ya da di illik olumsuz, esas olmayan, normal dı ı, yani kısaca Öteki olarak kurulur (Donovan 2005:232).

Simone de Beauvoir, *kinci Cins* adlı eserinde, “Kadınlar, kendi tasarılarını yansıtan herhangi bir erkek miti kurmamı oldukları” içindir ki “hâlâ erkeklerin rüyalarıyla rüya görürler” diye yakınıır. Bu eksikli i, kadınların kendilerini bir Özne olarak ortaya koyamamı olmalarına, kendi bilincine varı taki can alıcı bir ba arısızlı a, erkeklerle ili kili olarak “öteki” konumunda kalmaya göz yummalarına ba lar. Ötekilik, özgür ve özerk oldu u varsayılan bir varlı ını, “temel ve egemen” olan bir ba ka ego'ya göre Öteki statüsünü benimsemek zorunda kaldı ı özel bir durumdur (Lloyd 1996:114).

De Beauvoir'nın, öteki olarak kadın anlayı ı, bakan ile bakılan arasındaki Sartrecı egemenlik mücadelesinden türetilmi terimler üzerine kurulur. Sartre'ın versiyonunda, ölüm-kalım mücadelesindeki kar ıt taraflardan ancak birisi “bakan” olabilir; di eri ise “bakılan” olmak zorundadır. De Beauvoir, bu noktayı, kadınların durumuna ili kin kendi incelemesinde kullanırken Sartrecı tema üzerinde iki de i iklik yapar. Birincisi; cinsiyetler arası ili kiyle ilgili olarak, cinsiyetlerden birisi adeta her zaman, ayrıcalıklı bir rol olan bakan rolüneyken, öteki hep bakılan rolünde kalmı tır. Bakan, e er bir “özne” ise, bakılan bir “nesne”ye dönü ür. kincisi; dü man bilinçler arasındaki mücadelenin de Beauvoircı versiyonunda, taraflardan birisi kendi yenilgisine göz yummaktadır. Kadınlar, mücadelede yer alırlar, ama ciddi rakip de illerdir. Bütün bunların kaynaklandı ı orijinal efendi-köle mücadelesinden farklı olarak, burada ula ılan sonuç gerçek bir boyun e diri de ildir. Öteki olmaya her zaman kadınların kendileri razı olmu lardır (a.e. ,124).

Beauvoir, Hegelci ve Sartrecı felsefeyle birlikte, kendili in, kendisini bir özne olarak tanımlayabilmesi için ötekili e gereksinim duydu unu, dolayısıyla, ötekilik kategorisinin, kendili in bir kendilik olarak kurulması için zorunlu oldu unu ileri sürer. Oysa kendilik anlayı ı, kendili in ötekili i nesnele tirmesine benzer biçimde, öteki

tarafından nesneleştirildiğini varsayar (Yılmaz 2004:221). Beauvoir'ın kadının durumuna ilişkin kendi araştırmalarında ortaya koyduğu tez ise, kadının, kendilik rolünün sahibi olan erkek tarafından hep öteki olarak tanımlandığı biçimindedir. Ona göre, erkeklerin, kendilerine ve "diğeri"ne dair algıları daha üstün gelmekteydi. Bu anlamda kadınlar ikinci sınıf olarak tanımlanırlar. Sartre'ci mücadelede, iki bilinç, ödün vermez bakışlar savaşına içine hapsolmuşlardır. Kimsinden birisinin yenilgiye uğraması gerekse de sonuç önceden belirlenmiş değildir. Bu modelin, Beauvoir tarafından cinsel ayrıma uyarlanmış biçiminde ise kadın, nesneleştirilmiş Öteki olmaya göz yumar. Kadınlar, kendilerinin nesneleştirilmesini kabul ederler ve yapılan düzenlemeden memnundurlar. Çünkü Öteki olmayı reddetmek, yürürlükteki anlamı bozmak istemek; kadınlar için, onların üst kast ile olan dayanışmaları sayesinde kazanmış oldukları avantajlardan vazgeçmeleri anlamına gelir. Efendi-erkek, köle-kadına maddi güvence sağlayacak ve onun varoluşunun ahlaki meşrulaştırılmasını üstlenecektir (Lloyd 1996:124). *İkinci Cins*'in temel tezi, kadının erkeğe göre ikincil olma anlamında "öteki" konumunda tutulduğu düşüncesi etrafında şekillenir. Kadınlar hakiki olmayan bir kimliğe sahiptirler. Bu durumu Beauvoir şöyle dile getirir: "Tarih bize gösterdi ki, erkekler, öteden beri, bütün somut güçleri ellerinde bulundurmışlardır, ataerkilliğin bağıncısından bu yana, kadını bağımlı ya atmanın yararlı olacağına inanmışlardır; yasalarını kadınların zararına çıkarmışlardır; böylece kadın, somut olarak, öteki varlık, erkeğe benzemeyen varlık haline gelmiştir. Bu durum erkeklerin iktisadi çıkarlarına uygundu; ama aynı zamanda, varlıkbilimsel ve ahlaksal ölçülerine de uygundu" (Beauvoir 1993a:153).

Beauvoir, doğruyu görebilmek için, bıkıp usanmadan kadının erkekten daha aşağı olduğunu göstermeye çalıştığı ifadeleri yadsır. "Bu tekerlek izlerinden çıkmak gerekir" der. Bütün tartışmaları yozlaştırarak üstünlük, aşağılık, eşitlik kavramlarını bir yana bırakarak, iktidar ve bağımlıdan girişir. 'İkinci Cins' adlı eserinin de kadınlar hakkındaki "Olgular ve Mitler"i biyo-bilimsel, psikanalitik, materyalist, tarihsel, edebî ve antropolojik bakış açılarından irdeledikten sonra "Kadının erkekten daha aşağı olduğunu gösteren tek bir kanıt yoktur. Beden yapısında birtakım ayrılıklar vardır elbette, ama bunların hiçbiri erkeğe ayrıcalık sağlamaz" (a.e.,143) der. Ayrıca Beauvoir, insanın varoluşunun aynılık ile baskı arasında bir konumda olduğunu, ancak erkeğin eylemleriyle kendi aynılığını ifade edebilirken, kadının kendisini tekrar eden ve yaratıcı olmayan bir yapıya zorlandığını öne sürer:

"Kadın, eyleme girişimi için, düşünce ve sanat alanlarında ayrıcalıklı bir yere sahiptir; oysa düşünce ve sanatın en canlı kaynakları eylemdir. Dünyayı yeniden yaratmak isteyen kişi için, onun dışında kalmak pek de iyi bir durum değildir; burada da, eldeki verinin ötesine geçebilmek için, önce onun dört bir yanına kök salmış olmak gerekir. Topluluk olarak öbürlerinden daha aşağı düzeyde tutulan insan kategorileri içinde kişisel alanda kendini bütünlemek hemen hemen olanaksızdır" (a.e.).

Simone de Beauvoir, sürekli eylemde bulunmakla kendisini gerçekleştiren kendisini planlama idesinin, geleneksel kadın rolü içinde gerçekleştiremediğini görür. Ona göre, kadın düşünmez; düşünür yalnızca. Düşüncüsel varoluşunun sorumluluğunu yüklenemeyip alınyazısını kabullenmesinden ve eylemden kaçarak kendi dünyasına sığınmasındandır. Bu kaçış toplumdaki ayrırır onu, etkisiz kılar, elde edemeyen arzuları kendisini sevmesine, bir ölçüde hayran olmasına götürür. Çünkü hep bir nesne

olarak görülmü , bir nesne olarak yeti tirilmi tir. Vücudu içinde yabancıla tırılmı tır. Aynanın kadın ya amına sıkı sıkıya yapı mı lı ı bundandır (Özkırımlı 1969:89). Bu yüzden Beauvoir'a göre, kadın özerk de il; göreceli bir varlıktır. Kadınlar kendilerini, erkek olmadan dü ünemezler ve erkek olmadan dü ünülmezler. Beauvoir, bunun nedeni olarak, kadının eskiden beri iddia edilen ve daha önce ifade etti imiz biyolojik analık göreviyle geride tutulmasında; onun "içsel" olanın bekçisi olmasında, erke in ise "dı arıya" gitmesine, kendisini "homo faber" olarak geli tirmesine ve dünyaya egemen olmasına izin verilmesinde görmektedir. 'Kadın iç'in yaratıcısı, erkek dı 'ın yaratıcısı' olarak görülmü tür. Erkek, ba tan beri yeni eyler yaratır ve dünyayı kendisi için ekillendirirken, kadın sadece tekrar türetti, türü korudu. Bu yaptıkları, aynı hayatın de i en ekillerde yinelenmesinden ba ka bir ey de ildir (1993b:16). Beauvoir'a göre kadın eylemde bulunmadı ı için ondan yeni bir ey çıkmaz. Çünkü Beauvoir için ancak yaptı ım ey benimdir (1989:20). O halde Beauvoir için erke in egemenli i, çok kez kabul edildi i gibi, daha büyük olan bedensel gücünün bir sonucu de il, eylem yapan özne olmasının sonucudur. Ama o, ancak eylem yapmayan nesneye, kadına göre böyle olabilir. Yani dı la ma ve işle me ili kisinden dolayı: "birisi" kar ısında "ötekine" göre.

Beauvoir, bu ekilde çe itli bakı açılarının, kadını erke in ötekisi olarak tanımlamasındaki yetersizliklere dikkati çeker. Ancak bu bakı açılardan her biri, yine de kadını "öteki cins" olarak ortaya koymaktadır. Örne in, biyolojik ve tarihsel irdemelerde kadının, hamilelik ve emzirme gibi, erke in ya amadı ı belirli durumlar ya adı mı ve bunun da kadının yapısında bir farklılık yarattı mı belirtir. Kadının bu bakı açılarıyla "ikinci cinsiyet" olarak tanımlanması do adan gelen bir ey olarak anla ılmakta ve bu ekilde me rula tılmaktaydı. Ba ka deyi le, kadınlar "öteki" olarak tanımlanmakta ve bu tanımın do a tarafından her zaman geçerli olmak üzere atandı ı dü ünülmekteydi (Skirbekk&Gilje 1971:564). Ancak bu fizyolojik olu umlar kadının erke e göre daha a a ı olmasını gerektirmez. Çünkü biyoloji ve tarihin verileri, tarafsız bir gözlemcinin tespit etti i olgular olmayıp, belirli bir bakı açısından toplanan ve ona göre yorumlanan verilerdir. Dahası "kadın için önemli olan, kendini kadın olarak onaylamak de il; tam, eksiksiz bir insan olarak kabul edilmektir." diyen Simone'nin do adan gelen, özel kadınısı özelliklere, de erlere ya da ya am biçimlerine inanmadı mı görürüz (Romero 1990:133). De Beauvoir gibi bir varolu çu için kadın rolünün do a tarafından atandı mı dü ünme anla ılabilecek bir ey de ildir. Çünkü varolu çulara göre, insanlar temel olarak ki isel anlamda kim olacaklarına karar verme özgürlü üyle tanımlanmaktadırlar. Bu da ki inin seçti i eyi yapmasını gerçekle tirme özgürlü ü, yani eylem özgürlü ü, özgür bir ekilde gerçekle tirilen bir seçme özgürlü ünü gerekli kılmaktadır (Can 2005:221). Özgürlü ün temel ko ulu eylem, ki inin kendi planlarına göre eylemesi, gelecek için amaçlar saptayarak, bunu imdide dı la tırması ise e er, Beauvoir'a göre bu, geleneksel kadın rolü içinde gerçekle memektedir (Allen&Pilardi 1995:321). Cinsiyet ayrımı yapmaksızın her insanın mutlak özgürlü üne ili kin varolu sal inancından dolayı Beauvoir, erke in kadının özgürlü ünü yok etme ya da kadını kendi özneli inin "nesne"sine dönü türmede ba arılı olmadı mı söyler. Ona göre kadın, nesnele tirilmesine, yabancıla masına ve baskıya maruz kalmasına kar ın, a kın bir özgürlü ü korumu tur (Yılmaz 2004:222). Onun özgürlük kavramı kadınlara yol gösterecek bir ça rıyı içermektedir. Simone de Baeuvoir'a göre özgürlük, insanın her gün kendisi için yeniden sava mak zorunda oldu u bir olanaktır. Öteki olmaktan kurtulup, kendisi için özne olma yolunda bir zorunluluk...

Kadınlar verilmiş olan bu durumu kabul etmemelidir. De Beauvoir'ın kadınlar için çizdiği ideal budur: kadınlar kendi kendilerine, özgürce seçilmiş "tasarı ve serüvenler" aracılığıyla kendi kınılıklarına, kendi kendini tanımlama ve yargılama durumuna gelebilmek için, içine kapatılmış oldukları 'içkinlik'ten kurtulmalıdırlar. Onun için kadın, ya amın içkinliğinin üstüne çıkan özgür bilinç haline gelmek zorundadır (Lloyd 1996:114). Çünkü Beauvoir varoluşunu "öz varoluşu önceliklemez" ya da "varoluş önden önce gelir" yollu düşünmesini benimseyerek doğu tanıklık düşünmesini yadsır ve "kadın olarak doğulmaz; zamanla kadın olunur" savını temellendirmeye çalışır (1993a:231). "Kadın doğulmaz, kadın olunur" sözüyle Beauvoir, kadınların (dönem ve kültür farkı gözetmeksizin) "diğer" doğuklarını, fakat sosyal telkin yoluyla diğerliklerinin pekiştirildiğini savunan anlayışı yıkmayı amaçlar. *kinci Cins*'de, geniş bir tanım ve gözlem tabanı üzerinde, kadının çocukluktan başlayıp genç kızlık döneminden sonra ilk cinsel deneyimine dek olan eğitim sürecini inceler. Çalışmasında, her bir dönem için kendini amaç ve erkeğin "aktif" ve "öznelli" rolü adına, kadının kendi öznelliğinden nasıl feragat ettiğini, giderek nasıl daha "pasif" ve "yabancı" hale gelmeye zorlandığını göstermeye çalışır (Yılmaz 2004:222). Dolayısıyla Beauvoir'ın biyolojik cinsiyet ile toplumun dayattığı toplumsal cinsiyet kategorileri arasında keskin bir ayrım vardıysa söylenebilir (Ainley 1994:413).

Beauvoir'ın bu konudaki görüşlerinin anlaşılmasına en büyük katkısı, *kinci Cins*'teki mitlerle ilgili çözümlemesi yapar. Burada Beauvoir, önceki çözümlemelerin (biyolojik, tarihsel, psikanalitik vb.), "ebedi diğerlik" mitinin geliştirilmesine nasıl katkı yaptığını ortaya koymaya çalışır. Kadına ilişkin birçok miti içinde barındıran (annelik, bakirelik, anavatan, doğa vb.) bu paradigmatik mit, kadını, olası tüm bireysel farklılıklarını yadsıyarak, olanaksız bir ideal kadın tuzağına düşürmüştür. Aslında ebedi diğerlik mitinin idealleştirildiği beklentiler, olanaksız beklentilerdir. Zira mitin iletileri çelişik göstermektedir. Örneğin, tarih bize kadını, bir yandan ana ve koruyucu melek olarak sunarken, diğer yandan da ölümün habercisi olarak tanıttığı örnekler verir. Söz gelimi, doğumun olmasından duyduğu hislerle ölecek olmasından duyduğu hisler arasındaki çelişki, her iki olayın da sorumlusu olan anneye yansıtılır. Böylece de, kadın hem anne olarak sevildiği, hem de ondan nefret edildiğinden, tek tek anneler de kaçınılmaz çelişkiye düşerler. Hemen her diğerlik mitinde görülen bu çelişik figürden dolayı kadınlar haksız sorumluluklar yüklenir ve varoluşlarından utanırlar (Yılmaz 2004:222). Uygarlık geliştiren, kadınları kontrol etmenin en iyi yollarından birinin kadınlara ilişkin mitler oluşturmak olduğunu farkına varılmıştır (Tong 2006:319). (Mit demek, açıklanamayanı açıklamak, karmaşık olanı basitleştirmek ve irrasyonel olanı rasyonelleştirmektir). Sonuç olarak, kadınlara ilişkin bu mitleri tehlikeli yapan şey, birçok kadının bunu kadın olmanın doğrusu yansıması olarak içselleştirmeye başlamasıdır. Kadın kendi "ideal" imajlarına dudak bükse bileydi, durum onun için bu kadar tehlikeli olmayabilirdi. Fakat kadın, bunu yapabilecek durumda değildir çünkü kontrol gücü erkeklerde bulunmaktadır. Yani kadınların ödeyecekleri bedel ne olursa olsun, onları kendi amaçları için kullanmaktadırlar.

Kadının "öteki" rolünü yüklenmesinin kendi hatası olduğunu söylemesek de, onun kendi konumundan hiç sorumlu olmadığını da söyleyemeyiz. Beauvoir *Belirsizlik Etik*'i adlı eserindeki tartışmada da insanın, temelsiz diğer ve inançlar adına kendi sorumluluklarından kaçabildiği pek çok olası samimiyetsizlik durumu olduğunu gösterir. Nitekim ataerkillik kültüründe yaayan birçok kadın da, sorumluluktan

kaçmanın kendisine kazandıracağı mı sandığı kimi kazanımlar adına ötekiletirilmeye ses çıkarmayarak kendi esaretinden sorumludur. Ve kendi esaretinde suç ortağıdır (Yılmaz 2004:222). Beauvoir çalımasını, kadının özgürleşmesi ve kendiliğini yeniden ispat etmesi için zorunlu olan kimi somut taleplerle bitirir. Bu taleplerden ilki ve en önemlisi, içereceği tüm risk, tehlike ve belirsizliklere karşın, onun kendi özgür seçimleri yoluyla kendisini a masına izin verilmesi gerektir. Çünkü Beauvoir *Ba kalarının Kanı* adlı romanına koyduğu Dostoyevski alıntısına inanır: “Her birimiz her şey için ve herkese karşı sorumluyuz” (Davis1998:35-36).

Nitekim modern kadın, “erkekleri küçümsemenin yollarını aramak yerine, erkekler gibi düşünmekten, eyleme katılmaktan, çalışmaktan, yaratmaktan ve kendisini onun e itisi olarak tanımlamaktan dolayı kendisiyle iftihar etmektedir.” Çünkü Beauvoir için bunun aksi davranışlar kadının hormonlarından gelmediği gibi, beyin hücrelerine doğrudan da kazınmış değildir; bunların hepsi, birer kalıp halinde içinde bulunduğu durum tarafından yaratılmıştır (1993c:7). “Öteki”, “ikinci cinsiyet” rol modelini yeniden tanımlamak için bunun bir doğa meselesi değil sosyal tanım meselesi olduğunu ortaya koymalıdır. Sonra da – kuramsal ve pratik çabalarla her iki tarafın, erkek kadar kadınların da, kendilerini ve diğerini yeni ve daha e itişkilde anlamalarını sağlamaya çalışmalıyız. De Beauvoir kendini bu konuyla hem teoride hem de pratikte ve hem felsefi hem de edebi yönden uğraşmaya adanmıştır. Yaşamı bu meseleye bir öz kazandırmak amacıyla kitaplara, açıklık getirici felsefi makalelere ve edebi eserlere adanmıştır.

De Beauvoir, gerçek bir varoluşçu olarak, kadınları kendi eylemli ahlaki bir seçim yapmaları olarak görür çünkü bu onların kadınlıklarını açık olarak reddetmelerini içerir. Kadının bağımsızlığı arıları onun kadınlığıyla zıtlık içindedir çünkü “asıl kadın” öteki olmak için kendini nesne yapmak zorundadır. De Beauvoir, kadın özgürlüğünün veya doyumunun ancak bir *pour-soi* (kendi için) olarak, yaratıcı planlarıyla kendi geleceğini kuran a kın bir özne olarak var olmayı seçmekle başlayacağını ileri sürer. Böylelikle de Beauvoir, kadınların a kınla ulaşabilmeleri için akılcı özelliklerini ve eleştirel yetilerini güçlendirmelerini önermektedir (Donovan 2005:237).

Beauvoir, kadınlara da erkeklere davranıldığı gibi davranılması gerektiğini ve yasaların, geleneklerin ve eğitim sisteminin bunu teşvik edecek biçimde düzenlenmesi gerektiğini ifade eder. *İkinci Cins*, cinsiyet, sınıf ve yaş ayrımı yapmaksızın her bireyin kendisini tanımlaması ve özgürlüğünün sorumluluğunu yüklenmesi için cesaretlendirilmesi gerektiğini de çokça vurgular. Bu ise ancak, yalnızca evrensel kurumlara değil, fakat bir belirsizlik konumunda bulunan bireylere de odaklanarak başarılabılır.

Ayrıca birçok yönden Beauvoir’ın amacı eşitliktir. Kadınlar ve erkekler birbirlerini karşılaştıkları eşitlik olarak tanımalıydılar. Bu herkesin aynı olduğu, farklı olan bireysel kariyerlerin olmayacağı anlamına gelmiyordu. Karşılaştıkları anlamada eşitlik için mücadele etmenin ne mümkün ne de arzu edilir olduğu iddia edebiliriz (Skirbekk&Gilje 1995:565). Kadınların ve erkeklerin farklı olduklarını, kendilerini ve birbirlerini farklı şekillerde anladıklarını ve herhangi bir noktada bir diğeri aynı olarak algılayacaklarına inanmanın bir hayal olduğu iddia edebiliriz. Fakat kadınlara yapılan genel baskıya karşı çıkılmalıdır. Kadın-erkek birbirlerini eşit fakat kökten farklı olarak algılayabilirler. Hem kadınlar hem de erkekler birbirlerine göre “ötekidir” durum

bundan ibarettir ve bu şekilde olması gerekli gibi görünmektedir. Bu birbirini karışıklı tam olarak anlamaksızın gerçekle en gerilim yüklü tanıma, reddetmeye ve baskıya dönüşebilir. Bu, kadınlar konusunda geleneksel olarak olup biten durumdur. Bunun düzeltilmesi gerekir. Ancak amaç tam bir karışıklı anlama ve eşitlik olamaz ve olmamalıdır. Hukuken, sosyal ve maddi açılarından, eşitlik olmalıdır. Ancak kimlik konusunda, her iki cinsiyetin birbirini karışıklı anlama ve tanınması yönünde eşitlik için bunun tamamıyla gerçekle meyeceğinin ve denenmesi gerektiğinin farkına varmak önemlidir.

Simone de Beauvoir'ın feminist kurama katkısı, kadının kültürel ve politik statüsünü açıklamak için varoluşçu vizyonu kullanımı olmasıdır (Donovan 2005:232) Çünkü de Beauvoir, bir diyalektik bir kültür içinde olduğu kadar birey içinde de baskın olduğu kavramıdır. Kadının geleneksel yazgısını titizlikle inceleyen Beauvoir'a göre, kadınlar bugün, eski kadınlık efsanesini yıkmakta; somut olarak bağımsızlıklarını ortaya koymaya çalışmaktadırlar. Lakin insanlıklarını tam anlamıyla yaşayabilmeleri hiç de kolay olmuyor. Kadın dünyasında, kadınlar tarafından yetiştirildikleri için, en olağan yazgıları olan evlilik, onları hayatın içerisinde erkeğin boyunduruğuna sokmaktadır. Sosyal toplumsal ve iktisadi temellere dayandığı için erkeğin kadınlar üzerindeki büyümlü etkisi silinip gitmemektedir.

Özetle de Beauvoir kadınlardan kendi içkin sınırlarını almalarını istediğinde, kadınlardan kendilerini olumsuzlamalarını istemiyor fakat hakiki benliklerine kavuşma yollarını tıkayan ayrılıkları fırlatıp atmalarını istiyor. Dikkat edilecek olursa, bu ayrılıklardan bazıları herhangi bir kimse için bile fırlatıp atılamayacak kadar ayrıdır; bazı ayrılıklar küçük-büyük yetkiler elde etme ile birlikte atılabilir. İmdi olanlar, her zaman olmak zorunda değildir.

Kaynaklar

- AINLEY, A. (1994) "French feminist Philosophy", Twentieth – Century Continental Philosophy (Richard Kearney) vol. VIII, pp.413.
- ALLEN J.-P LARD J. (1995) "Simone de Beauvoir" A History Of Women Philosophers (M.E. Waite), vol. IV, pp.321.
- BEAUVOIR, Simone de (1989) Denemeler, çev. Asım Bezirci, 4. Baskı, İstanbul: Payel Yayınları.
- BEAUVOIR, Simone de (1993a) Kadın İkinci Cins I: Genç Kızlık Çağı, çev. Bertan Onaran, 7. Baskı, İstanbul: Payel Yayınları.
- BEAUVOIR, Simone de (1993b) Kadın İkinci Cins II: Evlilik Çağı, Çev. Bertan Onaran, 7. Baskı, İstanbul: Payel Yayınları.
- BEAUVOIR, Simone de (1993c) Kadın İkinci Cins III, Bağımsızlık Çağı, çev. Bertan Onaran, 8. Baskı, İstanbul: Payel Yayınları.
- CAN, N. (2005) Siyaset Felsefesi Problemleri, Ankara: Elis Yayınları.
- DAV S, C. (1998) "Simone de Beauvoir's "le Sang des autres, ad the Ethics of Failure", The modern Language Review, vol. 93, pp.35-36
- DONOVAN, J. (2005) Feminist Teori, çev. Aksu Bora-Meltem Adıgüzel- Fevziye Sayılan, İstanbul: İletişim Yayınları.

- LLOYD, G. (1996) Erkek Akıl, çev. Muttalip Özcan, 1. Baskı, İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- ÖZKIRIMLI, A. (1969) “Kadın” Yeni Dergi,c.5,Sayı:58,pp.89.
- ROMERO, C. Z. (1990) Simone De Beauvoir, çev. Canan Öhret Dövenler, İstanbul: Alan Yayıncılık.
- RULLMANN, M. (1998) Kadın Filozoflar II, çev. Tomris Mengüoğlu, İstanbul: Kabalıcı Yayınevi.
- SKRBEKK, G.-Gilj N. (1971) Antik Yunan’dan Modern Döneme Felsefe Tarihi, çev. Emrullah Akbağcı - İle Mutlu, İstanbul: Üniversite Kitabevi.
- TONG, R. P. (2006) Feminist Düşünce, çev., Zafer Cırhınoğlu, İstanbul: Gündoğdu Yayınları.
- YILMAZ, M. (2004) “Simone de Beauvoir”, Felsefe Ansiklopedisi Cilt 2 içinde, Editör: Ahmet Cevizci, İstanbul: Etik Yayınları.